

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy opiera się na art. 122 TFUE.
  - Zdaniem skarżącego Komisja bezpodstawnie twierdzi, że nie jest właściwa do przedstawienia wniosku mającego na celu wydanie aktu prawnego dotyczącego zaproponowanej inicjatywy przyjęcia „zasady stanu wyższej konieczności”. Zgodnie z art. 122 ust. 1 TFUE (dawny art. 100 TWE) Komisja składa wnioski (a Rada postanawia) w duchu solidarności między państwami członkowskimi w przedmiocie środków stosownych do sytuacji gospodarczej. Włączenie zasady stanu wyższej konieczności do traktatów Unii Europejskiej stanowi środek tego rodzaju, podobnie jak przyjęcie środków i polityk idących w tym kierunku.
- 2) Zarzut drugi opiera się na art. 136 ust. 1 TFUE.
  - Skarżący utrzymuje, że Komisja nie może zasadnie twierdzić w swojej decyzji, że art. 136 ust. 1 TFUE może stanowić podstawę prawną jedynie wtedy, gdy środki dotyczą wzmocnienia dyscypliny budżetowej i ograniczają się do niej. Zgodnie z ust. 1 lit. b) tego samego artykułu proponowane środki mogą także dotyczyć określenia kierunków polityki gospodarczej państw członkowskich, których walutą jest euro. Zasada stanu wyższej konieczności należy do takich kierunków przy wykonywaniu wspomnianej polityki.
- 3) Zarzut trzeci opiera się na art. 136 ust. 1 TFUE.
  - Skarżący podnosi, że Komisja nie może zasadnie twierdzić w swojej decyzji, że art. 136 ust. 1 TFUE nie upoważnia Unii Europejskiej do zastąpienia państw członkowskich w wykonywaniu ich suwerenności budżetowej i funkcji związanych z przychodami i wydatkami państwa. Rada może postanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 121–126 TFUE o środkach dotyczących państw członkowskich, których walutą jest euro, co wynika jasno z art. 136 ust. 1. Artykuł ten nie przewiduje żadnego ograniczenia w stosowaniu środków z powodu suwerenności budżetowej państw członkowskich.
- 4) Zarzut czwarty opiera się na art. 222 TFUE.
  - Skarżący utrzymuje, że decyzja Komisji jest bezpośrednio sprzeczna z klauzulą solidarności wyrażoną w art. 222 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2012 r. — Zoo Sport przeciwko OHIM — K-2 (zoo sport)

(Sprawa T-455/12)

(2012/C 399/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zoo Sport Ltd (Leeds, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat I. Rungg)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: K-2 Corp. (Seattle, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 sierpnia 2012 r. w sprawie R 1395/2011-4, tak aby sprzeciw został oddalony w całości; oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy w kolorach czarnym i białym „zoo sport” dla towarów i usług z klas 18, 25 i 35 — zgłoszenie nr 8909293

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: K-2 Corp.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ZOOT”, zarejestrowany pod nr. 5233119 dla towarów z klas 9 i 25; graficzny wspólnotowy znak towarowy w kolorach czarnym i białym „SPORTS ZOOT SPORTS”, zarejestrowany pod nr. 4719316 dla towarów i usług z klas 25, 35, 36 i 41

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009